

Arrest

nr. 166 240 van 21 april 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 4 januari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 december 2015 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoeker op 20 december 2015 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 december 2015 wordt ten aanzien van de verzoeker, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen.

1.2. Op 19 december 2015 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Dit is de thans bestreden beslissing die op 20 december 2015 aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/14, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens eenvoudige diefstal van voedingswaren PV navolgend nr BR16.LB.5676/2015 van de politie van Middelkerke

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Het is daarom dat een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- Voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of
- Een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.
(...)"*

1.3. Op 19 januari 2016 is de verzoeker zonder verzet naar Berlijn vertrokken.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het proportionaliteitsbeginsel, van de hoorplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"In casu schendt de bestreden beslissing de ingeroepen middelen om de volgende redenen.

*Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt:
(...)"*

Verwerende partij heeft verzoekende partij niet gehoord waardoor zij niet in de gelegenheid was om haar situatie in het bijzonder volgens haar verklaringen haar lopende asielaanvraag in Duitsland uit te leggen terwijl de bestreden beslissing hierover kennelijk zwijgt.

De lopende asielaanvraag in Duitsland is evenwel belangrijk omdat deze verwerende partij verplicht verzoekende partij niet naar Albanië te repatriëren maar naar Duitsland over te brengen ten einde dat deze laatste de asielaanvraag verder kan behandelen.

De bestreden beslissing miskent de ter zake gelden Europese asielregeling.

Door verzoekende partij niet te horen komt verwerende partij tekort in haar hoorplicht alvorens zij een beslissing neemt die verzoekende partij in haar rechten schaadt.

Verwerende partij is gehouden tot het nemen van een beslissing gestoeld op correcte feitenvinding en zij dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, pp. 53 en 54 en voetnoten 105 en 106 met verwijzingen naar de rechtsleer). Verwerende partij had hierdoor verzoekende partij moeten horen opdat zij de gelegenheid zou krijgen om mee te delen dat een lopende asielaanvraag in Duitsland heeft (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 53 en voetnoot 102 met uitvoerige verwijzingen naar de rechtspraak van de Raad van State hierover).

Schending van de hoorplicht.

Het politieel onderzoek in zake de diefstal van eten is bovendien niet afgerond waardoor verwerende partij zonder gehoor niet tot de juiste inschatting van de feiten kan komen en bijgevolg niet in staat is zorgvuldig de duur van het inreisverbod te beoordelen.*

Een inreisverbod voor een periode van 3 jaar is wettelijk ongeldig en bovendien disproportioneel omdat zij niet motiveert waarom dit exact drie jaar moet zijn en geen rekening houdt met de slachtofferrol van verzoekende partij.

De beslissing is disproportioneel omdat zij op geen enkel ernstig middel steunt en verzoekende partij in tegenstelling tot wat zij wil doen geloven geen gevaar is voor de openbare orde of veiligheid of gezondheid.

Schending van het proportionaliteitsbeginsel

In de context is verder de vaststelling dat verzoekende partij een proces-verbaal van de politie inroept irrelevant omdat er in zaken geen veroordeling is en tot dan het rechtsbeginsel van onschuld tot tegenbewijs geldt. Deze vaststelling is daarom geen draagkrachtig motief en zelfs ontoelaatbaar.

Evenmin is de vaststelling dat verzoekende partij geen gekende of vaste verblijfadres heeft niet ernstig omdat deze motieven betrekking hebben op de opsluiting en volledig voorbijgaan aan de context van de hogervermelde asielaanvraag. Het motief dient te worden verworpen.

Deze en andere feitelijke vaststellingen tonen aan dat de motieven van de bestreden beslissing niet deugdelijk zijn en daarom de bestreden beslissing niet kunnen schragen.

De motieven zijn daarom niet afdoende en niet draagkrachtig.

Schending van de motiveringsplicht.

Verwerende partij handelt bij gebrek aan onderzoek en/of door niet Alle elementen in het administratief dossier in rekening te nemen onzorgvuldig terwijl zij over voldoende middelen beschikt om dit concreet na te gaan (EHVJ C-411/10 en C-493/10, N.S. e.a. van 21 december 2011, par. 91; G. De Baere, "The Court of Justice of the EU as a European and International Asylum Court", augustus 2013, https://crhum.kuleuven.be/gqs/publications/working_papers/new_series/wp111-120/wp118-de-baere.pdf).

Schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij redelijkerwijze niet de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd."

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 62 van de Vreemdelingenwet ;*
- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;*
- het proportionaliteitsbeginsel ;*
- de hoorplicht ;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat zij niet gehoord werd voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, waardoor zij niet in de gelegenheid zou geweest zijn om de gemachtigde van de Staatssecretaris te informeren nopens de asielaanvraag in Duitsland. De verzoekende partij voert aan dat Europese regelgeving wordt geschonden, doordat zij naar Albanië zal gerepatriëerd worden in plaats van naar Duitsland.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan een inreisverbod (bijlage 13sexies) werd betkend en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat op 19.12.2015 door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) werd genomen, waarbij aan de verzoekende partij aldus geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

In de gegeven omstandigheden is er in toepassing van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris geen sprake van een discretionaire bevoegdheid of loutere mogelijkheid om een inreisverbod te betekenen.

Dit blijkt uitdrukkelijk uit de voorbereidende werken, meer bepaald uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

“De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, en mag in andere gevallen, zoals bij een ernstige bedreiging van de openbare orde, gepaard gaan met een inreisverbod.

(...)

Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de richtlijn).” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22, markering toegevoegd)

Zie ook het verslag van 21.11.2011 namens de commissie:

“Die entry ban zal derhalve worden toegepast in twee gevallen, met name wanneer een termijn van nul dagen wordt opgelegd, en wanneer de betrokkene de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, naast zich neer heeft gelegd.

Met betrekking tot de duur van de entry ban werd voor een stapsgewijze regeling gekozen, die drie jaar geldig is. Doen zich in het geval van de betrokkene bepaalde problemen voor die verband houden met fraude of illegale middelen die hij zou hebben aangewend in het kader van in België ingestelde procedures dan wel in het kader van zijn verwijdering, dan wordt de geldigheid van de regeling verlengd tot vijf jaar. Rijzen problemen van openbare orde of vormt de persoon een risico voor de nationale veiligheid, dan kan de regeling nog langer duren.

Daar staat tegenover dat de entry ban kan worden opgeheven in twee gevallen die in de richtlijn zijn opgenomen, met name om humanitaire redenen, of wanneer de betrokkene zou terugkeren om beroepsmatige redenen dan wel om te studeren. De Belgische Staat kan in die laatste gevallen die opheffing evenwel slechts toekennen wanneer de termijn van de entry ban op zijn minst voor twee derde is afgelopen.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/006, p., onderlijning toegevoegd)

Zie in dezelfde zin:

“Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Al gaat het in twee gevallen om een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod, dit neemt niet weg dat een afzonderlijke beslissing voor het opleggen van een inreisverbod moet worden genomen.” (RvV nr. 123.427 dd. 30.04.2014)

Het loutere feit dat artikel 74/11, §2 van de Vreemdelingenwet voorziet dat “De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen”, doet geen afbreuk aan het feit dat uit de bewoordingen van artikel 74/11, §2 van de Vreemdelingenwet, alsook uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat een beslissing tot verwijdering in de welomschreven gevallen noodzakelijk gepaard gaat met een inreisverbod.

De verzoekende partij voert aan dat zij diende gehoord te worden, zodat zij de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging had kunnen

informereren nopens haar asielaanvraag in Duitsland. De verzoekende partij stelt dat hiermee geen rekening wordt gehouden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Verweerder benadrukt dat het recht te worden gehoord, dat in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie verankerd is, niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bepaalt ter zake:

“Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C- 287/02, Jurispr. blz. I- 5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C- 141/08 P, Jurispr. blz. I- 9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People’s Mojahedin Organization of Iran, C- 27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).” (HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87)

Noch de Richtlijn 2008/115 van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, noch de nationale bepalingen ter uitvoering van deze richtlijn hebben de voorwaarden bepaald waarin een vreemdeling moet worden gehoord voordat jegens hem een terugkeerbesluit wordt genomen. Evenmin zijn de gevolgen van de schending van die rechten door het Unierecht vastgesteld.

In dit geval zijn deze voorwaarden en deze gevolgen een aangelegenheid van het nationale recht, mits de in dat verband vastgestelde maatregelen dezelfde draagwijdte hebben als die voor particulieren in vergelijkbare nationaalrechtelijke situaties (gelijkwaardigheidsbeginsel) en de uitoefening van de door de rechtsorde van de Unie verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk wordt gemaakt (effectiviteitsbeginsel). (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 35)

Het staat de lidstaten vrij om de uitoefening van het recht om te worden gehoord van personen die onder het toepassingsgebied vallen van de richtlijn 2008/85/EG op dezelfde wijze te laten plaatsvinden als in interne situaties, zolang de wijze van uitoefening ervan geen afbreuk doet aan het nuttig effect van die richtlijn. (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13, punt 36)

Verwerende partij wijst op de doelstelling van de richtlijn 2008/115/EG, die erin bestaat om in het kader van een gedegen migratiebeleid een doeltreffend terugkeerbeleid te kunnen voeren, waarbij duidelijke, transparante en billijke regels worden vastgesteld (punt 4 van de considerans van de voornoemde richtlijn).

De verwijdering van elke illegaal verblijvende onderdaan van een derde land is bovendien een prioriteit voor de lidstaten, overeenkomstig het stelsel van richtlijn 2008/115 (HvJ, 6 december 2011, Achughbabian, C- 329/11, punt 38; HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 43).

De rechten van verdediging zijn op het administratiefrechtelijke vlak alleen toepasselijk in tuchtzaken, en derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980, zodat verzoekster de schending ervan dan ook niet dienstig kan invoeren (RvS 16 februari 2006, nr. 155.170). Derhalve is ook de hoorplicht, als bestreden beslissing niet van toepassing op beslissingen genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 (R.v.St., nr. 117.575 van 26 maart 2003).

Bovendien is het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is het enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. (RvV 16 november 2010 nr. 51 124) Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (R.v.St, nr. 167.853, 15 februari 2007). (RvV, 29 juli 2008 nr. 14.567)

Daarenboven kan een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze

onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoekende partij zou aantonen dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden.

Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen terugkeerbesluit leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. (cfr. HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punten 39-40)

Het vaag/theoretisch betoog van de verzoekende partij laat geenszins toe te besluiten dat zij elementen had kunnen aanvoeren die de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden.

Integendeel blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat door de Belgische autoriteiten een overnameverzoek is gericht aan de Duitse asielinstanties, hetgeen impliceert dat wel degelijk rekening wordt gehouden met de hangende asielaanvraag in Duitsland. De verzoekende partij kan in de gegeven omstandigheden niet ernstig voorhouden dat zij zonder meer naar Albanië zal gerepatriëerd worden, zonder dat haar asielaanvraag in Duitsland zal afgehandeld worden.

De kritiek van de verzoekende partij gaat volkomen voorbij aan de stukken van het administratief dossier. De verzoekende partij toont niet aan welke elementen zij nog had kunnen aanvoeren, dewelke tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

Verzoekende partij toont noch een schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, noch van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

In een tweede onderdeel bij het enig middel levert de verzoekende partij nog kritiek op de motivering van de duur van het inreisverbod. De verzoekende partij voert aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging zich niet op een proces-verbaal kan steunen, indien hieruit geen strafrechtelijke veroordeling is voortgekomen.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet aangenomen worden.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens eenvoudige diefstal van voedingswaren.

PV navolgend nr. BR.18.L8.5676/2015 van de politie van Middelkerke.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Het is daarom dat een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd.

(...)

betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van drie jaar proportioneel.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging bij het nemen van de bestreden beslissing terdege rekening heeft gehouden met de elementen die het dossier van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken.

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat niet zou zijn gemotiveerd om welke reden precies een inreisverbod voor de duur van drie jaar wordt opgelegd. Het loutere feit dat de verzoekende partij het oneens is met deze beslissing, volstaat uiteraard niet om tot de nietigverklaring ervan te besluiten.

In zoverre de verzoekende partij kritiek levert op het feit dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de bestreden beslissing wordt verwezen naar een proces-verbaal, laat verweerder gelden dat het de gemachtigde van de Staatssecretaris wel degelijk vrij staat om binnen de beoordelingsbevoegdheid rekening te houden

met een dergelijk proces-verbaal, ook al heeft dit (nog) geen voorwerp van strafrechtelijke veroordeling uitgemaakt.

Zie dienaangaande:

“De Raad stelt dienaangaande vast dat een Pv geen strafrechtelijke veroordeling uitmaakt, doch staat het de gemachtigde vrij om binnen zijn wettelijk toegewezen beoordelingsbevoegdheid alle elementen aanwezig in het administratief dossier in hun geheel in ogenschouw en in overweging te nemen.” (R.v.V. nr. 114.527 dd. 28.11.2013)

En ook:

“Verzoekster stelt evenwel de feitelijke vaststellingen die werden gedaan door verweerder in vraag. Zij betoogt immers dat zij geen kennis heeft van enig proces-verbaal wegens bendevorming. Uit de stukken van het administratief dossier kan worden afgeleid dat op 10 januari 2015 door de politiediensten werd vastgesteld dat verzoekster was uitgerust om diefstallen te plegen en dat een proces-verbaal (AN.10.LB.004048/2015) wegens bendevorming werd opgesteld. Verzoekster kan niet voorhouden niet op de hoogte te zijn van het gegeven dat zij door de politiediensten werd onderschept en dat werd vastgesteld dat zij een jas had waarvan de binnenzakken waren gevuld met aluminiumfolie om haar in de mogelijkheid te stellen de beveiligingsmaatregelen van handelszaken te omzeilen. Door te stellen dat zij initieel werd gecontroleerd omdat zij samen met iemand anders zonder vervoersbewijs de tram nam toont zij niet aan dat de vaststellingen die door de politiediensten werden gedaan en die aanleiding gaven tot een proces-verbaal geen correcte weergave van de realiteit zijn. [...] Er moet tevens worden opgemerkt dat het vermoeden van onschuld niet belet dat verweerder op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid en op basis van vaststaande feiten een beslissing neemt inzake de verblijfsrechtelijke situatie van een vreemdeling (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Hierbij moet nogmaals worden herhaald dat verzoekster, door enkel te stellen dat zij samen met iemand anders op de tram zat zonder vervoersbewijs, de vaststellingen dat zij was uitgerust om diefstallen te plegen niet ontkracht of weerlegt.” (R.v.V. nr. 145 291 van 11 mei 2015)

Verweerder benadrukt dat de verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op een schending van het vermoeden van onschuld:

“Bovendien is er de Raad geen algemeen beginsel van behoorlijk bestuur inzake het vermoeden van onschuld bekend. Het “vermoeden van onschuld” is wel een fundamenteel beginsel uit het strafrecht dat onder meer werd gecodificeerd in artikel 6, § 2 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Dit beginsel heeft betrekking op de bewijslast in het kader van de strafvervolgning. De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, dat het voorwerp vormt van onderhavig beroep, is echter geen maatregel van strafrechtelijke aard doch een administratieve rechtshandeling. Het “vermoeden van onschuld” en tevens het „personaliteitsbeginsel in strafzaken” kunnen dus te dezen niet dienstig worden opgeworpen.” (RvV nr. 43.038 van 5 mei 2010)

En ook:

“Het vermoeden van onschuld dat verzoeker inroept heeft verder ook niet tot gevolg dat een bestuur bij het nemen van een beslissing niet zou mogen verwijzen naar vastgestelde feiten en dit los van de vraag of deze feiten vervolgens nog leiden tot een strafrechtelijke veroordeling.” (R.v.V. nr. 29 646 van 8 juli 2009)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een inreisverbod (bijlage 13sexies) aan de verzoekende partij diende afgegeven te worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het evenredigheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in

kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite waarom de verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd, met name omdat hem voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan, nu “(e)en proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens eenvoudige diefstal van voedingswaren” en hij “geen gekend of vast verblijfsadres (heeft)”. Daarnaast worden in de bestreden beslissing de elementen aangehaald waarom een inreisverbod van drie jaar proportioneel wordt geacht, met name omdat de verzoeker “niet getwijfeld (heeft) om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden” en wegens “het belang van immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde”. Gelet op het voorgaande kan de verzoeker niet dienstig voorhouden dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom de termijn van het inreisverbod exact drie jaar moet zijn. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Bovendien geeft de raadsman van de verzoeker ter terechtzitting te kennen dat hij niet de formele motiveringsplicht, doch wel de materiële motiveringsplicht door de bestreden beslissing geschonden acht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen “indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”. Uit de bewoordingen van deze bepaling blijkt dat het niet om een mogelijkheid, maar om een verplichting gaat. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”.

Te dezen wordt aan de verzoeker in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet een inreisverbod opgelegd omdat hem geen termijn voor een vrijwillig vertrek werd toegestaan, nu “(e)en proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens eenvoudige diefstal van voedingswaren” en hij “geen gekend of vast verblijfsadres (heeft)”. De verzoeker betwist deze vaststellingen niet. Uit deze motivering blijkt duidelijk dat de verzoeker geen termijn voor een vrijwillig vertrek werd toegestaan, zodat krachtens artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet op de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting rustte om hem een inreisverbod op te

leggen. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. Te dezen wordt de verzoeker een inreisverbod van drie jaar opgelegd omdat hij *“niet getwijfeld (heeft) om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden”*, en omwille van *“het belang van immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde”*.

De verzoeker werpt op dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met zijn *“slachtofferrol”*, zonder evenwel te concretiseren waarvan hij slachtoffer was en wat zijn rol als slachtoffer was. Een dergelijk vaag en algemeen betoog kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Verder werpt de verzoeker op dat het motief dat hij *“geen gekend of vast verblijfsadres (heeft)”* dient te worden verworpen nu het betrekking heeft op de opsluiting en geen rekening houdt met zijn asielaanvraag. De bestreden beslissing steunt in wezen op de vaststelling dat aan de verzoeker op 19 december 2015 een verwijderingsmaatregel werd opgelegd waarbij geen enkele termijn voor het vrijwillig vertrek werd toegestaan. Deze vaststelling, die het determinerend motief van de bestreden beslissing vormt, vindt steun in de stukken van het administratief dossier en wordt door de verzoeker niet betwist. De verzoeker gaat er in zijn betoog aan voorbij dat de vaststellingen dat hij *“geen gekend of vast verblijfsadres (heeft)”* en dat *“(e)en proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens eenvoudige diefstal van voedingswaren”*, niet alleen de motieven vormen waarom hij op 19 december 2015 met toepassing van artikel 7, derde lid, van de Vreemdelingenwet werd vastgehouden, maar eveneens de motieven vormen waarom hem op die datum een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven waarin hem in toepassing van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet geen enkele termijn voor het vrijwillig vertrek werd toegestaan. Dit laatste vormt de reden waarom de verzoeker *in casu* een inreisverbod wordt opgelegd, zodat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de voornoemde vaststellingen overtollig vermocht op te nemen in de motivering van de bestreden beslissing. Er blijkt niet dat de verzoeker een beroep heeft ingesteld tegen voornoemd bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel maakt evenmin het onderwerp uit van huidig beroep tot nietigverklaring. De eventuele gegrondheid van de grieven die de verzoeker aanvoert tegen dit overtollig motief kan, in het licht van de vaststelling dat aan de verzoeker op 19 december 2015 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering werd afgegeven waarin geen enkele termijn voor het vrijwillig vertrek werd toegestaan, niet leiden tot de onwettigheid van de bestreden beslissing.

Voorts voert de verzoeker aan dat hij nog niet werd veroordeeld en dat het vermoeden van onschuld bijgevolg nog steeds geldt, zodat de bestreden beslissing niet kan steunen op het proces-verbaal dat werd opgemaakt. De verzoeker betwist evenwel niet dat *“een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens eenvoudige diefstal van voedingswaren”*. Evenmin betwist hij dat hij een diefstal van voedingswaren pleegde. Hij verwijst weliswaar naar zijn *“slachtofferrol”*, maar laat na hieromtrent enige uitleg te verschaffen. Zodoende toont hij niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris hem op grond van onjuiste feiten of op kennelijk onredelijke wijze een inreisverbod van drie jaar heeft opgelegd. Het feit dat de verzoeker (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet, verhindert overigens niet dat de gemachtigde op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen neemt wanneer hij oordeelt dat het persoonlijk gedrag van de verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Het vermoeden van onschuld belet niet dat de gemachtigde op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

De verzoeker meent dat de termijn van drie jaar disproportioneel is nu de bestreden beslissing *“op geen enkel ernstig middel steunt”* en hij *“geen gevaar is voor de openbare orde of veiligheid of gezondheid”*. Het weze herhaald dat de verzoeker niet betwist dat *“een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens eenvoudige diefstal van voedingswaren”*, noch dat hij een diefstal pleegde. Hoger werd reeds uiteengezet op grond van welke redenen de verzoeker een inreisverbod met een termijn van drie jaar wordt opgelegd. De verzoeker toont niet aan dat het opleggen van een inreisverbod van drie jaar *in casu* disproportioneel zou zijn of dat bij het nemen van de bestreden beslissing (ten onrechte) geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn geval.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, kan niet worden aangenomen.

3.3.3. De hoorplicht impliceert dat het bestuur tegen niemand een ernstige maatregel kan treffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen ernstig aan te tasten, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt geboden zijn standpunt op een nuttige wijze te doen kennen.

Te dezen laat de verzoeker gelden dat hij, indien hij gehoord zou zijn geweest, aan het bestuur zijn situatie en in het bijzonder zijn lopende asielprocedure in Duitsland had kunnen toelichten, zodat hij niet naar Albanië zou worden gerepatriëerd, doch wel naar Duitsland zou worden overgebracht. Deze kritiek is evenwel niet gericht tegen de bestreden beslissing, doch wel tegen een beslissing tot verwijdering en kan dan ook niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Bovendien blijkt uit een verslag van vertrek dat door de verwerende partij aan de Raad werd overgemaakt dat de verzoeker op 19 januari 2016 zonder verzet is vertrokken naar Berlijn (Duitsland), zodat de verzoeker *in casu* geen actueel belang heeft bij zijn grief.

Een schending van de hoorplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.5. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN